

UNA COPA DE VI ÉS COM UN POEMA de Pere Tàpies

Si el dia es lleva gris i el sol s'amaga,
darrera un núvol gros de color carbó,
obre de bat a bat la balconada
i davant d'una copa de vi Ben Bo.

Deixa que el dia passi sense cap pressa,
deixa que el temps circuli sense avisar,
deixa que el vent s'endugui la paperassa,
deixa que el dia passi, deixa'l passar.

Que una copa de vi és com un poema
per anar tastant-lo molt lentament,
una copa de vi és un poema,
per saborejar-la pausadament.

Si el dia es lleva net i sense lleganyes
i els arbres canten i ballen per tu i per mi,
que et sembla si per que fa un bon dia,
brindem amb una bona copa de vi.

Deixa que el dia passi sense cap pressa,
deixa que el temps circuli sense avisar,
deixa que el vent s'endugui la paperassa,
deixa que el dia passi, deixa'l passar.

Que una copa de vi és com un poema
per anar tastant-lo molt lentament,
una copa de vi és un poema,
per saborejar-la pausadament.

I si el dia es lleva amb una riulla,
i el cel brilla com la pell d'un pebrot,
obre de bat a bat la teva ànima
i omple la copa de vi fins a dalt de tot.

Deixa que el dia passi sense cap pressa,
deixa que el temps circuli sense avisar,
deixa que el vent s'endugui la paperassa,
deixa que el dia passi, deixa'l passar.

Que una copa de vi és com un poema
per anar tastant-lo molt lentament,
una copa de vi és un poema,
per saborejar-la pausadament.

VINYES VERDES de Josep M. de Sagarra

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent ho remuga,
us feu més verdes i encara
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes del coster,
sou més fines que la userda.
Verd vora el blau maríher,
vinyes amb la fruita verda,
vinyes verdes del coster.

Vinyes verdes, dolç repòs,
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes verdes, soledat
del verd en l'hora calenta.
Raïm i cep retallat
damunt la terra lluenta;
vinyes verdes, soledat.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu
que ara heix i que ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raïm negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.
Vinyes verdes del meu cor...

Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau cap al tard...
Feu-hos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

EL RAÏM MÉS DOLÇ d'Isabel Barriel

És el raïm més dolç,
de la vinya més preuada,
ha pres el sol d'estiu
i del hivern, la gebrada.

De nit al cel, l'estelada
i de dia llum fins la vesprada:
cada gra ja a punt d'esclatar...
si plou ara, tots a tremolar,
doncs no convé l'aigua
abans de veremar.

Provem el raïm més dolç
de la vinya més preuada,
que d'aquí a una temporada
serà vi, vinagre o cava.

BRINDIS de Joan Margarit

Més junts del que ningú no sabrà mai,
alçem les dues copes.

Veïem la nostra llum, cadascú als ulls de l'altre.
Un home i una dona, en un instant,
podem equivocar-se.

Però l'instant no tornarà mai més.

TUS CARTAS SON UN VINO de Miguel Hernández

Tus cartas son un vino
que me trastorna y son
el único alimento para mi corazón.

Desde que estoy ausente
no sé sino soñar,
igual que el mar tu cuerpo,
amargo igual que el mar.

Aunque bajo la tierra
mi amante cuerpo esté,
escríbeme, paloma,
que yo te escribiré.

Cuando me falte sangre
con zumo de clavel,
y encima de mis huesos
de amor cuando papel.

Tus cartas apaciento
metido en un rincón
y por redil y hierba
les doy mi corazón.

SETEMBRE de Miquel Martí i Pol

El setembre anuncia
La tardor que s'apropa
cada dia.

Sota un cel d'un blau tendre,
La natura ens ensenya
a comprendre

que l'estiu que s'acaba
ha deixat tots els arbres
plens de saba

per passar la hivernada
sense cap por del vent ni
la gelada.

Com si fos un emblema,
pel setembre comença
la verema

i el pàmpol d'or convida
a renovar la força
de la vida.

Tornarem a l'escola
que ja deu estar trista
tota sola

i amb els amics de sempre
celebrarem amb joia
el setembre.

NOU CANT A LA VINYA de Marià Manent

(...)

¿Qui dirà el goig de la tarda madura,
quan pels camins on els carros trontollen,
es vessa el most i un olor de VEREMA,
en el polsim de la boira que passa?
Damunt el cup lluu l'ofrena madura,
polícromada talment com la posta,
i en els cellers de la fresca penombra
fa una claror la daurada collita.

SONETO DEL VINO de Jorge Luis Borges

¿En qué reino, en qué siglo, Bajo qué silenciosa
conjunción de los astros, en qué secreto día
que el mármol no ha salvado, surgió la valerosa
y singular idea de inventar la alegría?

Con otoños de oro la inventaron. El vino
fluye rojo a lo largo de las generaciones
como el río del tiempo y en el arduo camino
nos prodiga su música, su fuego y sus leones.

En la noche del júbilo o en la jornada adversa
exalta la alegría o mitiga el espanto
y el dítirambo nuevo que este día le canto

Otrora lo cantaron el árabe y el persa.
Vino, enséñame el arte de ver mi propia historia
como si ésta ya fuera ceniza en la memoria.

LA VEREMA de Josep Bòdria i Roig

Pomposa està la vinya,
grahat i bo el raïm,
nodrida està la raspa:
eixut serà lo vi.

Dugau les portadores:
los còvens s'han d'omplir:
de most i de garhatxa
lo carro està farhit.

Lo cup ja nos aguarda,
i esperen grans i xics
damunt de la verema
ballar en lo trapig.

Allò serà una gorja,
xafant tot a despit
xanglots, entre rialles
de vells i de fadrins.

Brindem per la collita!
Brindem per lo raïm,
que enmig de nostres penes
alegra l'esperit!

I en casa, quan el avi
voltat de néts i fills,
tremolejant la barba
nos conte entre sospirs

aquelles nobles gestes
glorioses de l'any huit,
del Palleter i d'altres
valents i braus cabdills,

saborejant la coca,
que ens fa xuclar los dits
de fina i ensucrada,
farem lo tast del vi.

FINAL! de Joan Brossa

Havies d'haver Fet una altra Fi:
et mereixies, hipòcrita, un mur a
un altre clos. La teva dictadura,
La teva puta vida d'assassí,
quin incendi de sang! Podríet Botxí,
prou thavia d'haver estovat La dura
Fosca dels pobles, donat a tortura,
penjat d'un arbre al Fons d'algun camí.
Rata de la més mala delinqüència,
fesqueia una altra mort amb violència,
La Fi de tants des d'aquell juliol.
Però l'has Feta de tirà espanyol,
sol i hivernat, gargall de la ciència
i amb tuf de sang i merda, Sa Excremència!
glòria del Bunyol,
ha mort el dictador més vell d'Europa,
Una abraçada, amor, i alcem la copa!

SOMIO UN CASTELLDEFELS de Ramon Fernàndez Jurado

Somio un CastelldeFels
Blau verd com una maragda
el verd Fosc de Les pinedes
i el cristall de La mar Blava.
La gent amiga Reunida
en el redós de Les places
Fent FLORIR La LLIBERTAT
pel jardí de Les paraules.
Fogar de La convivència
encès a totes Les cases
Integrant homes i dones
en una mateixa tasca.
Aquest poble que somio
entre el mar i La muntanya
sigui La llar generosa
de gent gran i de quixalla.
Un CastelldeFels germà
on La gran Família humana
sigui un cant de germanor
en una petita pàtria.

COMIAT de Ramon Fernàndez Jurado

Des del cors de L'Empordà
dic adéu a totes les coses,
jo alço la mà
com si us llencés grapats de roses.

Tot just han arribat les orenetes
quan jo me'n vaig camins enllà
sentint al cor les il·lusions desfetes
que temo que mai més no han de tornar.

El blau del cel i el verd tou de la prada
em donen l'esperança d'un foc nou
i a la foscor de l'ànima cansada
hi albïro una llumeta que em commou.

Us dic adéu fent voleïar de pressa
les blanques ales del meu pensament
pels corriols de la terra empordanesa
ben plens de sol i ben batuts pel vent.

Aquestes dolces terres de sardanes
acolliran el meu trepig darrer
i a totes les coses catalanes
arrelades al pit les portaré.

ASSAIG DE COMIAT de Ramon Fernàndez Jurado

La darrera vegada que em vas veure
em demanares que no t'oblidés
Al llit de l'hospital, cansat de jeure,
sé que no t'oblidaré mai més.

Quan tanco els ulls et tinc ben a la vora,
La teva veu em sona ben a prop
i poc a poc el pensament se'm mora
i voldria escoltar-te un altre cop.

Ja sé que això és somni i és quimera,
és com voler amb la mà abastar el sol,
convertir la tardor en primavera
ara que tot és fosc i ple de dol.

És com voler de fer florir les roses
sota la neu del més cruel hivern
sense saber que els anys pesen com lloses
i el temps s'enfonsa en un pregó infern.

Només puc demanar-te una paraula,
un somriure quan passes a prop meu,
una llesca de pa quan sec a taula,
que m'ajudin a carregar la creu.

Ja no puc demanar-te una altra cosa
car sé que s'escurça el meu camí
i tu ets la primavera i una rosa
que omple de llum la nit del pelegrí.

Et dic adéu i és el darrer comiat
i et desitjo salut i benaurança,
que assoleixis tot el que has somiat,
se't torni realitat tota esperança.